

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **E., o. p. s.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2006, č. j. 15 Ca 218/2005 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 7. 3. 2006, č. j. 15 Ca 218/2005 - 33, odmítl pro opožděnost žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 18. 8. 2005, č. j. 12877/05-1300, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 2. 11. 2004, č. j. 213191/04/214913/6740, jímž byla stěžovateli vyměřena daňová povinnost za zdaňovací období I. čtvrtletí 2004 ve výši 0 Kč, ačkoliv v daňovém přiznání uplatnil nadměrný odpočet ve výši 130 931 Kč. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo stěžovateli doručeno dne 19. 8. 2005 a žaloba byla podána osobně krajskému soudu dne 20. 10. 2005. Jelikož ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví dvouměsíční lhůtu k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, která běží ode dne jeho doručení, dovodil krajský soud, že poslední den lhůty k podání žaloby uplynul dne 19. 10. 2005. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu až dne 20. 10. 2005, učinil tak zjevně až po uplynutí lhůty k jejímu podání.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení krajského soudu v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. vyslovil stěžovatel nesouhlas se závěry krajského soudu uvedenými v tomto usnesení. Stěžovatel namítal, že krajský soud odmítl žalobu jako opožděně podanou, ačkoli v době jejího podání ještě neuplynuly 2 měsíce od doručení napadeného správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jeho zaměstnanci mající na starosti doručování a přijímání pošty vyznačili datum přijetí na rozhodnutí samotným až dnem 22. 8. 2005. Skutečnost, že správní rozhodnutí bylo doručeno až tohoto dne je podporována i tím, že pokud bylo toto rozhodnutí vyhotoveno 18. 8. 2005, bylo by vzácným jevem, aby bylo již dne 19. 8. 2005 doručeno v Praze. Proto se domáhal, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřilo souhlas s rozhodnutím krajského soudu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo rozhodnutí finančního ředitelství doručeno dne 19. 8. 2005 a nikoliv o tři dny později, jak tvrdí v kasační stížnosti. Za tohoto stavu pak poslední den lhůty k podání žaloby připadl na středu dne 19. 10. 2005. Pokud stěžovatel podal žalobu osobně u krajského soudu až následujícího dne, učinil tak zjevně opožděně. Z těchto důvodů proto finanční ředitelství navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V případě odmítnutí žaloby krajským soudem mohou stížní námitky uplatněné v kasační stížnosti směřovat pouze k nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí tohoto návrhu na zahájení řízení. Je tomu tak proto, že odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud jen to, zda krajský soud správně posoudil naplnění procesních podmínek. Věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že jeho zaměstnanci vyznačili na doručeném rozhodnutí, proti němuž směřuje žaloba, datum jeho přijetí dne 22. 8. 2005 a současně vyslovil i pochybnost, zda toto rozhodnutí ze dne 18. 8. 2005 vůbec mohlo být v Praze doručeno již následujícího dne.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s touto stížní námitkou zdůrazňuje, že při posuzování včasnosti podání žaloby je rozhodující, kdy napadené rozhodnutí o odvolání bylo doručeno stěžovateli a nikoli, kdy ho poté převzala některá z jeho vnitřních organizačních složek. Z originálu dodejky jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 18. 8. 2005 bylo stěžovateli do jeho sídla doručeno v pátek dne 19. 8. 2005 a jeho převzetí bylo potvrzeno i zaměstnankyní stěžovatele (uvedení jména a otisk razítka stěžovatele). Tomu ostatně odpovídá i otisk razítka dodávající pošty na této dodejce, které také obsahuje datum 19. 8. 2005. Závěr krajského soudu o doručení předmětného rozhodnutí stěžovateli dne 19. 8. 2005, má proto oporu v předloženém správním spise. Jelikož ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví dvouměsíční lhůtu k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, která běží ode dne jeho doručení, dovodil správně krajský soud za použití ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s., že posledním dnem k podání žaloby byla středa 19. 10. 2005. Se zřetelem k tomu, že stěžovatel podal žalobu osobně u krajského soudu až dne 20. 10. 2005, a toto

datum není nikým zpochybňováno, učinil tak zjevně až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Krajský soud proto důvodně žalobu jako opožděně podanou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu